

alt Urgell

periòdic quinzenal d'Esquerra

Número solt 20 centims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Ciutat: 5 pessetes any.

Fora i Andorra: 6 pessetes.

Estranger: 7 pessetes.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer Estudis, 3 (Casal d'Esquerra)

Telefon, num. 83

Portantveu del Comitè Executiu Comarcal de l'ALT URGELL (Esquerra Republicana de Catalunya)

Recordant fets

El pintoresc caça-notícies d'El Cadí, de quan en quan en quan, amb motiu de referir-se a la immunitat dels diputats catalans, publica unes notes en la seva secció, en les que deixa traslluir les seves intencions i desitjos en el que a la immunitat parlamentària de nostres representants fa referència. Això ha estat degut a les notícies que darrerament han aparegut a la premsa que informaven de l'estat d'aquest afer al Tribunal de Garanties Constitucionals, i a l'«afecte» paternal que professa al nostre company el diputat Canturri. Efectivament, l'«equànim» redactor d'El Cadí a pesar de formar part d'un periòdic que públicament es diu catalanista no deixa d'experimentar la satisfacció conseguint, que com a bon catòlic en vol fer partícip als seus devots lectors. Cada vegada que l'hi sembla obrir una solució contrària als diputats catalans i la retirada de la immunitat parlamentària de que gaudeixen en virtut de l'Estatut Interior de Catalunya.

Això es degut, a que com recordaran els nostres lectors fa un parell d'anys publicàrem en aquest quinzenal un treball en el que desemmascaràvem i situàvem a cert advocat, llavors director d'El Cadí i al que l'autor d'aquell article, dedicà uns adequats qualificatius per la conducta que llavors observava aquell ventafós personatge, qualificatius que per no volguer ésser rectificats per l'autor i pel contrari ratificats pel company Canturri en nom de l'Esquerra, en un famós i avui ja històric judici de conciliació al Jutjat municipal, facilitaren l'oportunitat al Jutge d'Instrucció en combinació amb elements dretistes-reaccionaris de la localitat de processar al seu autor el company Bartomeu Rosique i per indicis als amics Joan Puig, llavors president del Casal d'Esquerra i Enric Canturri en aquella data alcalde de la ciutat.

Naturalment, la maniobra no sorgia els efectes calculats processant solament l'autor del treball i calia atrapar als caps més visibles de l'Esquerra local per aixafar—ells ho creien així—el partit polític que havia tingut la gosadia d'enfrontar-se valentment amb tots els arrivistes i ventafós de la política local. El pànic entraria en els rengles de l'Esquerra i ja mai més se n'atreveria cap a plantar cara en aquest país.

No contaren però amb l'ambient i el nou sentit, que la realitat política havia d'imposar en tots els organismes que farien que aquestes maniobres i parany tant en boga en temps de la monarquia no poguessin sorgir els efectes esperats, en els nous temps.

Els dirigents esquerristes en lloc d'esporgir-se, iniciaren una violenta campanya contra els autors de tan vil maniobra, que recordaran els lectors d'aquest modest però valent quinzenal, i de quina conducta a mida que passa el temps ens en enorgullim més cada dia, perquè veiem com havem contribuït a enderrocar l'esperit vell i podrit de la nefasta política borbònica que aquí la comarca ha tingut i té encara l'últim baluart, si bé en l'actualitat potser en menys proporcions, en el Jutjat d'Instrucció. Degut al temps de la nostra organització no tant solament es feu abortar el pla convingut pels reaccionaris, sinó que en les eleccions següents, les primeres al Parlament català, s'elegia diputat al nostre company Canturri.

La investidura parlamentària amb que fou honorat el nostre amic, ha motivat l'actual conflicte que està pendent de resolució al Tribunal de Garanties, perquè naturalment, com a diputat no podia continuar estant processat i quan mesos enrera el seu advocat defensor de Lleida senyor Francesc Jené Aixelà, al·legà davant l'Audiència d'aquesta capital, la condició de diputat del nostre director que segons les lleis vigents no podia seguir processat, llavors s'aprofità aquest cas, per inferir un atac a l'autonomia de Catalunya atac del que no n'és alié una rellevant personalitat que ha exercit un alt càrrec en l'administració de justícia catalana, així com tampoc en són, encara que inconscientment ja que solament han estat utilitzats com l'instrument, el jutge de la Seu i l'advocat senyor Malagelada.

Obeint, doncs, a un pla preconcebut i que havia pres grans vols s'inicià l'atac, perdent el cas particular dels nostres companys actualitat, davant el problema polític que plantejarà a Catalunya i que atany a les essències del règim autonòmic.

L'Audiència de Lleida, convenientment assessorada, elevà consulta al Tribunal Suprem de Madrid sobre la constitucionalitat de l'article 22 de l'Estatut Interior de Catalunya que és el que declara immunes als diputats catalans, i

aquest alt Tribunal a la vegada ho sotmeté a la decisió del de Garanties Constitucionals, perquè a l'igual que l'Audiència de Lleida estima que l'esmentat article 22 vulnera la Constitució espanyola.

El Parlament català ha designat al lletrat senyor Josep Roig i Bergadà perquè el defensés.

El senyor Roig i Bergadà presentà el 5 de maig un escrit en defensa de la constitucionalitat de l'article 22 de l'Estatut català i en dit escrit es fan les afirmacions següents:

Primera: En bons principis de dret constitucional els Estatuts regionals són lleis bàsiques d'organització política dels nuclis autonòmics i han de gaudir per tant els seus representants de les mateixes garanties que gaudeixen els de la República.

Segona: Entre les prerrogatives parlamentàries està compresa lògicament la de la immunitat.

Tercera: Encara que en el negat suposat que per la seva condició d'instrument constitucional no hauria d'estimar-se inatacable l'Estatut Interior de Catalunya i per tant el seu article 22, haurà estat esdevingut igualment inatacable, per no haver-se oportunament citat abans el recurs de competència que pogués en aquella suposició exercitar-se.

Quarta: La immunitat parlamentària establerta en l'article 22 de l'Estatut de Catalunya, no ataca ni vulnera el principi d'igualtat concedit per l'article segon de la Constitució espanyola.

Fins aquí l'acuat i succeït fins al moment present. Sembla que la resolució definitiva d'aquest plet polític no es farà esperar i si hem de fer cas del que han publicat els diaris, la immunitat dels diputats catalans serà respectada i subsistirà, com es natural, perquè no pot ésser d'altra manera i per què sinó fos així, Catalunya tompos s'hi conformaria.

Veïem, doncs, difícil, que el redactor d'El Cadí pugui experimentar la satisfacció que li produiria una decisió contrària als diputats catalans i al nostre company Canturri, per tal que aquest pugui continuar processat i fins qui sap—ell ho deu creure—si condemnat a desterro per una llarga temporada, en quin cas les dretes que ell defensa, s'en beneficiarien extraordinàriament i la maniobra preparada fa dos anys, donaria per fi els resultats esperats després de tants disgustos i treballs, que els hi hi ocasionat.

Si bé sentim esvaïr-li aquesta esperança, hem d'assebentar al redactor del nostre col·lega, que encara que no fos així i que el Tribunal de Garanties donés una solució contrària a la immunitat dels nostres diputats, no podrà veure colmats els seus desitjos perquè la llei d'amnistia darrerament votada pel Parlament de la República alcançaria amb els seus beneficis al diputat Canturri, com ho farà als companys Puig i Rosique. Què voleu, són coses de la política. Ha calgut que tinguessin majoria els admiradors de l'esmentat redactor per què es liquidés al seu favor aquell article esdevingut famós i que tant d'enrenou ha portat.

Oh!, paradoxes que reserva el destí! El Parlament dels Girls Robles, Mariñez de Velasco, Lerroux, i l'admirat cabdill del redactor ex conde de Rodezno, votant una llei d'Amnistia en el que hi va inclòs el cas dels nostres volguts companys i declarant en la mateixa, que no ha existit delictes en els qualificatius emprats de «condottieri», «malvat» i «cínic» amb que és distingit a tan expert i afortunat personatge.

Hem de confessar sincerament que no esperàvem aquest èxit tan complet, amb el reconeixement dels nostres adversaris, i potser és l'únic que ens escama una mica.

Els nostres amics interessats en el cas, ens han dit que si poguessin renunciarien a l'amnistia atorgada per la caverna, que ni tan sols agraeixen, ans al contrari. Nosaltres creiem que exageren i que ben bé que els hi ha vingut amb la mena de gent que compona l'Audiència de Lleida. No li sembla senyor redactor?

I per acabar li volem demanar un favor. Digui de part nostra, al seu flament Director com s'ho fa per fer compatible, éssent d'Acció Catalana oficialment, deixar aparèixer a El Cadí treballs feixistes fustigant el sufragi universal, base essencial de tot partit democràtic i deixant que Vos i altres col·laboradors ataquin la essència mateixa del règim autonòmic que el seu partit defensa i contribueix a consolidar amb un representant al Govern de Catalunya.

Nosaltres no ho entenem pas, però segurament és perquè encara no hem pogut passar el dintell del seu còmode recinte.

P. IV